

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Artic. I. Abundanter participare possumus ex meritis Jesu Christi per bona
nostra opera.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

medium, tam bene res agam meas, ut nec momentum meæ abiturum sit vitæ, quo non adeam possessionem thesauri, qui majoris longè erit pretii, quàm illa omnia, quæ omnes simul acquirere sibi possent totius suæ curricula vitæ.

Interrogavi ipsum, quomodo facies? Et desuper instituius colloquium, quod trahebat post se tum voluptatem, tum utilitatem, quæ haberi possit, maximam, circa facilitatem mediocrium, quæ habemus ditandi nos indies, cunctis horis, singulis momentis magno meritorum cumulo, quæ inservient nobis ad comparanda vera æternitatis bona. Nonne habemus, dicebat mihi, inexhaustos meritorum Jesu Christi thesauros, qui nunquam non aperti sunt nobis? Quid nobis obstat, ne inferamus manus & capiamus inde, quantum volumus? Consideraveram penitus aliàs illa scripturæ verba, quæ legeram in Vate Isaia: *Haurietis aquas in gaudio de fontibus*

Salvatoris; Et cogitabam de gaudio, quo perfunditur aliquis exæstans siti, quando pulchrum quemdam invenit fontem, revocans in mentem longè majus gaudium, quo delinitur anima, quæ æternorum avida bonorum, currit ad fontes Salvatoris, cum auspiciatam reperiendi illos nacta fuerit sortem.

Amabilissime Salvator mi, ubi ergò sunt fontes tui? ostende mihi illos, ut hauriens ex illis extinguam sitim meam. Videtur mihi, quòd præcipuè quatuor mihi designet, quos si accessero, omnes suis gratiis, suisque meritis inveniam refertos. Primus, bona nostra sunt opera: Secundus, passionis & cruce nostre: Tertius, nostre preces & orationes: Quartus, bonus usus sacramentorum. Invisamus ipsos omnes successivè, dicebam ipsi, ut melius illorum cognoscamus valorem, & æternorum bonorum, quæ inde haurire possumus, abundantiam.

Facilia media, quibus Christianus fortunam suam promove potest.

Ita. 12.

ARGUMENTUM.

Abundanter participare possumus ex meritis Jesu Christi per bona nostra opera.

ARTICULUS I.

Bona anima non facit, nisi bona opera.

OMnes fructus bonæ arboris sunt fructus boni; & omnes actiones bonæ animæ sunt

opera bona. Jam non est unicum opus bonum, quod non habeat meritum suum, valorem suum.

Dddd 2

suum,

suum, aliàs bonum non esset. Sequitur ergò, quòd, dum multiplicat actiones suas, multiplicet etiam bona opera sua, & merita sua, quòdque hęc ratione, non esset locupletare se in omnibus, quę facit.

Et itane? dixi ipsi, non distinguis inter actiones ipsius ordinarias, & bona ipsius opera? Intellico probè, quòd, dum facit elemosinas, jejuna, dum frequentat Xenodochia & ergastula, visitatũ & consolatum afflictos, bona faciat opera. Sed quando ordinarias vitę humanę conficit actiones, quando laborat, quando quiescit, quando curat res domesticas, vel etiam publicas, quando agit cum proximo & temporalia tractat negotia, quando obambulat, seque recreat, quando bibit & manducat. Et tandem quando innumeras indifferentes, quibus vitę humanę inundat cursus, obit & perficit actiones; an appelles has bona opera, quibus suum correspondeat meritum? An nullum collocas discrimen inter magnas, mediocres & parvas, quas oportet facere, actiones?

Magna est differentia inter bonas nostras actiones & in quo consistat.

Colloco equidem inter illas discrimen vel maximum, respondit mihi, sed hoc esse non potest, eã, quã putas ratione. Non voco id magnum, quod magnum videtur, nec parvum, quod parvum apparet in actionibus, quas

indies conficimus; neque etiam intelligo, quòd valor vel meritum desumatur ab actionum nostrarum vel magnitudine vel parvitate. Et ut tibi desuper meam explanem Philosophiam, teneo, meę conformiter sententię, quam stabilio per id, quod addidici ex Theologiã & sanctis Patribus, quatuor veritates velut certas, firmas ac solidas.

Primã, quòd nec unica sit actio humana, parva vel mediocris, vel quęvis pro arbitrio tuo maxima, quę considerata in seip-
Quatuor pulchre regulę adjudicanda bene de nostris operibus. Regula primã.
 sa in quantum est actio hominis, habeat aliquod meritum coram Deo; intelligo meritum illud supernaturale, quod respicit vitam æternam. Sic pone mihi ob oculos omnia trophæa Cęsarum, omnes Victorias Heroum, omnia machinamenta roboris, animi, generositatis, quę cunctis sæculis præteritis fuere admirationi: adijunge omnes actiones purè naturales, quę à creatione mundi ab omnibus confectę sunt hominibus, quęque maximo exceptę sunt applausu: Omnia hęc tanti non sunt ponderis, quanti unicus hujus meriti, de quo loquimur, ætomus in statera Dei.

Secunda, quòd plerumque plus vilitatis, indignitatis & abjectionis complectantur mundi actiones maximę, quã minimę, eòquòd inveniatur in illis plus
Regula secunda.

plus amoris proprii, plus vanitatis, plus iniustitiar, plus oppositionis, quæ oppugnat Spiritum Dei. Omnes hi defectus quasi semper comitantur actiones magnas, quas ob splendorem suum admiratur mundus, cum contra multo minores & pauciores invenire sit in actionibus mediocribus & usitatis, quas tanti non pendit nec æstimat mundus. Sic illud, quod apud mundum magno est loco & dignum laude, parvi penditur à Deo, dignumque censetur despiciatu.

Regula tertia. Tertia, quod actiones nostræ metiendæ non sint nec à suâ magnitudine, nec à suo splendore, nec à suo pondere, nec à sua duratione, nec ab omni eo, quod à nobis videtur, ad judicandum, quænam reipsâ maximæ sint in seipsis, sed secundum id, quod factæ sint juxta dispositionem Dei, cujus providentia, quæ etiam minima quæque gubernat, valdè diversas vult & requirit actiones ab hominibus, juxta status & condiciones diversas, quibus inservit ipsos. Hinc sicut illud, quod nullatenus vult Deus, exempli gratiâ peccatum, nihil omnino bonitatis habet ac valoris; sic id, quod magis vult Deus, majoris bonitatis est & excellentiæ: Et juxta hanc regulam, quando David custodiebat greges suos in pueritia sua, majoris præstantiæ hæc fuit actio, quam

quando numerari fecit totum populum suum factus jam Rex. Et vera hujus est ratio, quod Deus ab eo voluerit unum & non voluerit alterum.

Et quarta denique est, quod quidquid valoris est vel meriti in nostris actionibus, non nos ipsi collocaverimus illuc, sed à Deo receperimus, ut illuc collocaremus. Eheu! quid habemus à nobis ipsis, quod non purè humanum sit, vile & imperfectissimum? Sed id omne, quod aliquid participat ex magnitudine & sanctitate infinitâ Dei, habet omnem valorem, & omne meritum, quod is illi vult dare, neque plus neque minus. Ex hoc sequitur, quod quanto minus à nobis est, & quanto plus à Deo in operibus nostris bonis, tanto illa excellentiora sint ac magis meritoria; & consequenter Deo soli ex eo omnis refundenda sit gloria, cum ipse solus donaverit illis id omne, quidquid ibi invenitur boni, nobisque nil debeatur, nisi contemptus & humiliatio, cum nos soli tribuamus illis omnem defectum ac imperfectionem, quæ ibi reperiri possit.

Assentior in hoc, dicebam ipsi, congruè rationi videntur regulæ tuæ. Sed stantibus his omnibus, quomodo declarabis mihi, quod dixisti ab initio, omnes actiones bonæ animæ esse operaria.

meritoria? Si adhuc diceres, ipsam plura illorum facere, quæ meritoria sint, mereretur forsan assensum: Sed omnia, citra id, quod attendas, ipsam innumera facere, quæ nullius sint momenti, & alia, quæ necessaria sint ad sustentationem vitæ humanæ, & plurima ejusdem naturæ cum illis, quæ faciunt infideles & maximi inimici Dei: (benè intelligo, quod his accensere non velis peccata, sed solum actiones, quæ ex se ipsis malæ non sunt) quis sibi persuadeat, bonam animam ex his omnibus haurire posse valorem meriti, qui vitâ dignus sit æternâ?

Tres conditiones necessarîæ ad faciendum bonum opus,

Ecce tibi, quo persuaderi debeas, respondit mihi. Theologi nonnisi tres requirunt conditiones præcipuas in aliqua actione, ut meritoria fiat vitæ æternæ. Prima, ut sit aliquo modo bona ex seipsâ. Jam ipsa semper talis est, quando non est mala, id est, quando non est prohibita à Deo; de cætero, sive maxima sit, sive minima, hæ differentia minoris considerationis sunt coram Deo, quàm sint omnes actiones alicujus formicæ respectu potentis cujusdam Monarchæ: Non petit ipse actiones nostras, sed cor nostrum, quod pro se fecit, quodque ipsi summè placet, quando divino suo inflammatur amore. Secunda conditio est, ut actio fiat à persona constituta in gra-

tia Dei, eòquod gratia, quæ sanctificat animam, adoptet hominem in Filium Dei & actiones hujus filii suo placeant Patri cœlesti: quicunque est extra hunc statum, est in statu peccati mortalis; & in miserabili hoc statu quidquid facit, habere non potest meritum, quamvis excellentissimam ex se ipsâ conficeret actionem. Et pro tertiâ conditione requirunt, ut actio fiat ex vero motivo placendi Deo, vel amandi Deum, vel glorificandi illum; vel faciendi divinam ipsius voluntatem, quæ omnia sunt idem; affirmantque bonam hanc intentionem esse id, quod maxime considerari debeat in cunctis operibus nostris; siquidem illa dirigere ad Deum, est velut munus, quod propriâ quis manu ipsius imponeret Altari.

Examina nunc & videbis, nec unicam esse actionem in tota vita bonæ alicujus animæ, quæ habere non possit omnes hæc tres condiciones, solo peccato excepto: & consequenter certum est, nec unicam esse, quæ habere non possit valorem ac meritum, quo digna reddatur pro sua retributione accipere vitam æternam.

Itane ergo? aliquis vinitor merebitur paradysum, eòquod suas coluerit vineam; & aliquis opifex, eòquod in sua taberna artis suæ confecerit opus; & aliquis famulus, eòquod suum discal-

Actiones, quas mundus contemnit, habent meritum coram Deo.

discalceaverit herum; & aliquis homo, eòquòd in suo obambulaverit horto, & aliquem decerpserit florem; & ille alter, eòquòd manducando & bibendo suæ satisfecerit necessitati; & aliqua fœmina, eòquòd rei suæ domesticæ curaverit & administraverit minutias? Et quæ excellentia, & quis valor observari possit in omnibus hisce abjectis actionibus, quas nihili æstimat mundus, unde sibi quis persuadeat, illas dignas esse possessione boni infiniti? unde ipsis hoc pondus & ingens hoc meritum? videtur id omnem sanam offendere mentem.

Verum est, fatebatur mihi, quòd si judicium feratur juxta regulas sapientiæ humanæ, videri ridiculum, si dicatur, actionem, quæ nullius est teruncii, adæquare pretio regnum in æternitate. Sed nonne jam dixi tibi, considerandam non esse magnitudinem vel parvitatem actionum nostrarum ex seipsis, in quantum proficiscuntur à nobis, eòquòd ratione pari nullius valoris sint omnes. Moderari imperium vel plantare herbam, sunt actiones duæ judicio nostro valdè inæquales; nihilominus æqualiter nihil sunt coram Deo respectu meriti supernaturalis. Sed Deus nonne ex hoc nihilo facere potest id omne, quod voluerit, qui ex eodem nihilo

creavit Angelos & pulverem terræ, juxta gradum esse naturalis, quem suis conferre voluit creaturis? Nonne ex abjecto nihilo minimarum nostrarum actionum prodigiosa conficere poterit magnalia, quæ æternæ gloriæ mereantur coronas juxta gradum gratiæ, meriti & esse supernaturalis, quem illis voluerit conferre?

Quæris, quomodo hoc faciat? Considera, quòd omnes divinas suas divitias contineat in thesauris suis: ibi sunt omnes ipsius gratiæ, & omnia ipsius merita, distribuit hæc, cui placuerit, & quantum sibi placuerit: si plus gratiæ largiatur animæ pauperis alicujus famuli, ipsique tribuat, ut minimam suam actionem majori perficiat cum amore, quam ipse faciat herus magnificam exstruendo Ecclesiam, vel dimidium bonorum suorum distribuendo pauperibus: simplex actio servi, quæ despicabilis videtur, major est coram Deo, quam illa heri sui tanto effulgurans splendore: siquidem nihil omnino valoris ac meriti est in operibus nostris, nisi quod Deus collocaverit illuc è divinis thesauris suis, cum impossibile nobis sit illuc vel unicum duntaxat illius collocare atomum à nobis; & ipse indiscriminatim collocare potest tam in minimas, quam actio-

Minima actio
servi, majoris
est potest va-
loris, quam
maxima, sui
heri.

Deceptio sa-
pientiæ hu-
manæ,

actiones maximas, quantum placuerit sibi.

Sæpè notatur plus amoris in parvis, quam magnis rebus.

Verùm an esse posset, me plus habere gratiæ, plus amoris Dei, & plus meriti obambulando ad recreandum me, quam jejunando ad macerandum corpus meum? sinè dubio hoc esse posset. Itanè? plus inserviando pauperi in Xenodochio, quam mitrati præfulatûs officio totam quamdam moderando ditionem? haud dubiè id poterit esse. Et aliquid ampliùs adhuc vobis dico, benè obeundo actiones minimas nos sapiùs majorem demonstrare amorem Dei, quam exantlando maximas. Non dixero, hominem aliquem admòdum esse avarum, aut ardenti desiderio inhiare divitiis, si videro invigilare ipsum sollicitè magnæ cujusdam summæ, quæ suum concernat & spectet emolumentum; sed si videro, quòd solerter curet res minimas, quòd & pro acu accuratè cuncta agat, quòd etiam pro denario acriter disceptet, litèmq; moveat; haud evidentius requiram indicium, unde videam, vehementissimâ ipsi accumulandi facultates ardere cupiditate.

Similiter, quando anima Christiana præcipuas suas adimplet partes, & maximas, quas exantlat, offerre studet actiones Deo, nonnisi mediocrem arguit amorem intus in corde gliscentem:

Verùm si contendat & attendat anxie, ut actiones suas minimas faciat ad placendum Deo; si nihil intermittere curet ex omnibus, quæ Deo crediderit fore accepta, illaque omnia perficere studeat cum maximo amore Dei: quis diffitebitur, quòd ostendat ex his, habere se multum gratiæ, multumque amoris, & consequenter per parvas hæc actiones, quæ nihili esse videntur, maximis ipsam accumulari meritis?

Reddere alicui communia urbanitatis & benevolentia obsequia, nonnisi mediocrem portendit & ostendit amicitia effectum, sed excogitare media, invenire modos, quibus serviat amico, quibus demulceat ipsum, quorum non meminisset alius, haud obscura singularis & intima amicitia est nota; & sapiùs quòque hæc magis obstringunt & lucrantur animos, quam obsequia magna, eòquòd majorem, magisque officiosum denotent amorem. Reperire est animas, quæ hæc ratione rebus invigilant minimis, in quibus credunt obsequium se posse præstare Deo. O quam acceptæ sunt illi, quamque luculentum perfecti amoris ipsius præbent argumentum!

Cum res ita habeat, dicebam ipsi, ô Deus! quam solidum cunctis Christianis solatium!

Haud

Nonnisi magni amici habent curam rerum minimarum.

Quilibet in
statu suo ex
omnibus a-
ctionibus suis
facere potest
bona opera.

Haud enim est opus ad facien-
dum bona opera, suam magnis
actionibus navare operam, quæ
directè respiciant pietatem; ve-
luti sunt orationes, eleemosynæ,
jejunia, & alæ ejusmodi, cõ-
quod ex omnibus vitæ humanæ
actionibus, etiam vilissimis &
usitatissimis bona confici possint
opera. Hæc ratione dicere quivis
potest intra semetipsum: Con-
tensus sum assignatâ mihi à Deo
conditione, hæc tam est com-
moda ad comparandam meam
salutem, quàm quævis alia vitæ,
cùm ex omnibus actionibus
meis totidem possim efficere
opera bona, quæ vitam merean-
tur æternam: Contentus sum,
non esse ditatum me magnis na-
turæ donis, nec eâ instructum
facultate, ut egregia & præclara
exantlare & exequi possim faci-
nora, eodquod non attendantur
hæc, omnisque valor, ac omne
actionis meritum suam trahat
mensuram à gratia & amore Dei,
cujus tandundem & plus habere
mihi licet in actione minima,
quàm in splendidissima, pluri-
mumque honoratâ. Perinde er-
gò mihi est, quascunquæ confi-
ciam actiones, sive magnas sive
parvas; non enim in hoc invi-
gilandum est mihi, sed solùm-
modo, ut omnes illas, qualescunquæ
sint, perficiam magnâ cum ani-
mi puritate, nec minori cum
amore Dei; & hoc sufficit ad

promerendum vitam æternam.
An quidquam sit magis conso-
latorium, magisque idoneum
ad conferendum maximam cun-
ctis animabus quietem?

Ita est, replicabat mihi. Sed ^{Fallax imagi-}
plurimi nunquam non credunt, ^{natio, quæ}
quod non nisi exiles perficiendo ^{decipit pluri-}
actiones, faciant nihil; persuasi ^{mos bonos,}
insuper, se perdere parum illud,
quod faciunt boni, eodquod non
meminerint semper actualiter
offerre id Deo, idque perficere
per actum amoris Dei præsen-
tem. Naturales animi evaga-
tiones & creaturarum tumultus
distrahunt ipsos, ipsisque aliquan-
do per longius tempus subtra-
hunt memoriam Dei; & ipsi
putant, omnia esse perditâ, eod-
quod illa, quæ ita perficiunt, om-
ni careant merito; & certè hoc
eos affligit plurimum, ipsosque
reddit pusillanimes; sed hoc ideo
est, quod benè informati non sint
de veritate; res enim sæpenu-
merò prorsus accidit ex opposi-
to, cùm quasi non fiant magnæ
actiones coram Deo, nisi quan-
do parvæ videntur coram homi-
nibus. Plerique hominum plu-
rimi æstimant munera magis
sublimia, actionesque magis
splendidas, quæ fiunt ab iis, qui
in magna constituti sunt digni-
tate: oculere hoc quidem stu-
dent sub obtentu majoris glo-
riæ Dei, verum haud leviter de-
cipiuntur: cùm profectò crea-
tura

Eccc

turæ

Melius est occupare se rebus, quæ minoris æstimentur.

turæ quærant gloriam, & à proprio obcæcentur amore; siquidem major Dei gloria melius invenitur in majori nostri humiliatione. Et si credant adhuc, quòd magna hæc existimatio, quæ præferuntur actiones illustres, magnūque excitantes rumorem, actionibus parvis, quarum nulla sit mentio, sit causa, quòd multum boni fiat, & magnum inde meritum colligatur; decipiunt se valde, cum sapius actiones magnæ, quæ multum splendoris habent, eò quòd non ita purè fiant propter Deum, sicut illa, quæ nihil habent lucis, longè minus habeant meriti.

Ut faciamus bonum, nil aliud curandum nobis foret, nisi ut benè & perfectè omnes nostras perficiamus actiones, absque eo quòd attendamus, an parvæ sint, vel magnæ. Sed posito, quòd discernendum foret, an potiùs amplectendæ sint hæ, quàm illæ, melius esset eligere magis abjectas, illasque anteferre splendidioribus, eò quòd gratia & purus spiritus Dei magis conservetur in his, minusque sit periculi amore proprio evertendi & destruendi illum. Sic timor, ne faciamus quidquam, quòd alicujus sit valoris, quando non nisi viles conficimus actiones, impedire & retinere neminem debet, cum ipsæ benè à nobis factæ, tanto magis æstimentur à Deo, quanto

magis despiciuntur ab hominibus.

Ita in hoc consistit maxima difficultas; sed majori percellit timore, quòd constet, requiri ad faciendum bonum opus intentionem, perficiendi illud propter Deum: Et plerique conqueruntur de hoc, quòd quasi omnes suas perdant actiones, ex eo, quòd bonam hanc non habeant intentionem, nec meminerint illas offerre Deo. Et ecce tormentum, quod innumeras bonas affligit in mundo animas. Sed quàm facile est illis impendere consolationem, si benè comprehendant maximum & prorsus eximium vitæ interioris arcanum, quod plurimi non observant.

Verum est, requiri intentionem suam propter Deum, ut bona sit & meritoria. Sed hæc bonitas non consistit in cogitatione, nec in reminiscencia, neque in alio discursu intellectus, & consequenter verè haberi potest intentio faciendi opus nostrum propter Deum, quin de Deo cogitemus: bona intentio spectat ad voluntatem, uti dicit S. Thomas: Verum est etiam, quòd ipsa non sit tam voluntatis actus, quàm certa quædam voluntatis dispositio, quæ consistit in hoc, quòd, cum ipsa sit domina, quæ moderatur & gubernat omnia in nostra anima, ipsamque

Quid sit dirigere intentionem suam, ad faciendum opus meritorium.

D. Thom. q. 12, a. 1.

que operari & agere facit in omnibus, ipsamet etiam dirigatur ab actione quadam præcipuâ & fortiori omnibus aliis, quæ trahat ipsam & operari in omnibus, citra quod de hoc cogitet, vel id ipsum advertat. Et ecce proprie, quid sit vera ipsius intentio; siquidem hoc est, quod quærit, quodque ipsam agere facit in omnibus operibus ipsius.

Exemplum
cujusdam avari
declarat
bonam intentionem,

Res est clara in exemplo magni cujusdam avari: Voluntas ipsius regitur à maximo quodam divitiarum amore: Ecce pondus ipsius, & ecce etiam veram intentionem, quæ operari facit ipsam in omnibus. Quæris, quænam sit intentio hujus hominis in omnibus, quæ facit, in omnibus, quæ dicit, in omnibus, quæ cogitat, in omnibus, quæ negotiatur. Nonne semper est, ut coacervet & accumularet bona? Non est opus, ut de hoc cogitet, non requiritur, ut illud dicat, nec nova circa hoc formet proposita; ipsius intentio est semper eadem; ipsa est pondus firmiter fixum & stabilitum in voluntate illius, quæ trahit ipsam in omnibus, quæ facit; & quando etiam cogitaret, quod non habeat intentionem se locupletandi, & quando id diceret omnibus, & quando levem quemdam adhiberet voluntatis conatum, ut illud non vellet: hoc non impediret, quin vera ipsius intentio semper sit coacervandi bona; quoad amor divitiarum

prædominans in ipsius voluntate est affectus.

Sic igitur, postquam anima verè stabilivit imperium amoris Dei in corde suo; quando verum est, ipsam summè amare Deum, & ex toto corde suo, sicut primum & maximum legis mandatum indispensabiliter exigit ab ea, quando ipsa amat Deum suum, sicut avarus suas amat divitias: certum est, quod vera voluntatis ipsius intentio sit, faciendi omnia, quæ facit propter Deum & ex amore Dei, utque placeat ipsi, absque eo, quod de hoc actualiter cogitet, & absque eo, quod actuale de hoc efformet propositum. Siquidem amor Dei est cordi ipsius, quod pondus est horologio, à quo moventur omnes ipsius rotæ, & à quo diriguntur omnes ipsius motus, quin aliquis de hoc cogitet, vel quod alio sit opus, quam relinquere actionem ponderi illud trahenti.

Amor est
pondus cordis,
& hic est
vera intentio
faciens operari omnia.

Verum quidem est, quod sicut requiritur indies attollere & denudò sursum attrahere pondera horologii, si velimus, ut semper ordinate procedat; sic quoque renovare oporteat & sapius confirmare firmam hanc & constantem unicè vivendi Deo voluntatem, & faciendi omnia ex amore ipsius, conando, ut bona hæc intentio semper altius attollatur, ipsaque sine intermissione magis roboretur; & hoc quasi

Quomodo
& quare sæpè
renovanda sit
intentio.

est reddere pondera horologii semper magis graviora, ut celeriori id evolvatur decursu. Et hoc posito, nec unicum solum bonum opus perditur in tota vita bonæ alicujus animæ; omnia sunt sancta, omnia meritorum plena, edquod omnia fiant propter Deum, quamvis ipsa non semper actualiter recordetur Dei; amor ipsius, qui est pondus ipsius, incessanter impellit ipsam ad eum, & omnes dies ip-

sus pleni sunt meritis: Dies pleni inveniuntur in eis: Quando non haberemus nisi hunc unicum Salvatoris fontem apertum, ad hauriendum ex eo ipsius merita, ipsius gratias, per bona nostra opera, sufficeret hoc nobis semper, ad nos locupletandum. Sed habemus adhuc alium, nempe cruce & afflictiones nostras. Eamus spectatum ipsum.

ARGUMENTUM.

Locupletare nos possumus meritis Jesu Christi per Cruces & afflictiones nostras.

ARTICULUS II.

Jesu Christus demonstravit nobis majorem charitatem, patiendo quam agendo pro nobis.

Coram hominibus agere plus est, quam pati, sed coram Deo pati malum, plus est, quam agere bonum. Nonne videmus, quod, quamvis Jesus Christus nobis maximum demonstraverit amorem per omnes actiones suas, nihilominus longè majorem ostenderit nobis per passionem suam. Et licet multa fecerit, ac multa meruerit pro salute nostrâ, agendo pro nobis, nihilominus amor ipsius non triumphavit in tota virtute suâ, nec merita ipsius summum assecuta sunt fastigium, quam quando ad extremam agendi redactus est impotentiam, manus ac pedes confixos habens in Cruce, ita ut vix amplius aliquid posset agere;

sed in statu, quo toleravit omnia ex amore erga nos. Unicum hoc momentum extremarum afflictionum mortis ipsius, pretiosius est, magisque admirabile, quam omnes totius vitæ ipsius actiones.

Hoc nos docet, nobisque luculenter demonstrat, quod meritum affixum non sit solis operibus bonis, quæ agimus; sed verè id etiam sit in cruce & afflictionibus, quas patimur ex amore Dei; quodque adhuc nunquam possumus tantum mereri, faciendo bonum, quantum meremur patiendo malum. O Deus! si hæc veritas benè insculperetur animo cunctorum bonorum hominum, hæcque firmiter credere-

Majus est meritum in patiendo malum, quam agendo bonum.